

Roku 1946 zakládá v Paříži Rumun Isidore Isou (vlastním jménem IoanIsidor Goldstein) avantgardní hnutí lettrismus. Přestože Isou, jenž byl po celou dobu jeho vůdčí osobností, před dvěma lety zemřel, hnutí se nerozpustilo a dál pokračuje ve své činnosti. I kdyby to tedy bylo jenom z titulu jeho jména a více než šedesátiletého nepřetržitého trvání, jak říká Mirella Bandini (2003: 7), můžeme mluvit o nejdéle působící avantgardní skupině po surrealismu. Tuto nominální velikost však rovněž podporuje svým rozsahem až nepřehledná produkce lettristů, a to jak konkrétně tvůrčí, tak i teoretická, která zahrnuje všechny umělecké oblasti a žánry, jako jsou literatura, hudba, výtvarná umění, film, divadlo atd., a jež významně a programově zasahuje do ostatních oborů lidského ducha: politiky, exaktních věd, ekonomie, logiky, filozofie, teologie i erotologie (nemluvě o typických průvodních jevech každé avantgardy, jako jsou skandály, veřejná vystoupení, manifesty, politický aktivismus). Přes tuto nezpochybnitelnou stopu, kterou lettrismus zanechal v novodobých dějinách evropské kultury, neexistuje doposud teoretická studie, která by celkově a kriticky popsala jeho vznik a vývoj, určila jeho specifika a zhodnotila jeho přínos na poli literatury a umění.

Například disertační práce Richarda Grasshoffa *Der Befreite Buchstabe.*

Über Lettrismus (2000) se zabývá Isouovým hnutím jen jako jedním z mnoha projevů mnohem šířeji chápané specifické tvůrčí strategie, pro jejíž označení si Grasshoff vypůjčuje slovo lettrismus a již vystopovává v celých dějinách evropské literatury a zvláště pak u historických avantgard. Do téže kategorie můžeme zařadit i knihy, jako jsou *The Assault on Culture* (1988) Stewarta Romea nebo *Lipstick Traces* (1990) Greila Marcuse, které lettrismu sice věnují jen jednu kapitolu svého výkladu, ale zato jej zasazují do širšího kulturně-historického kontextu avantgardních a kontrakulturních proudů 20. století. ...